Ben Hur.

En Fortælling fra Kristi Tid

af

Lewis Wallace.

Nordamerikansk General, forhenværende Gesandt i Konstantinopel.

Paa Dansk ved **Vilh. Møller.**

Anden Bog.

(Fortsat.)

En spurgte vredt: „Hvem er Du?" og Manden, som han havde revet Tøvet ud af Haanden paa, greb fat om det igen. — Ben Hur lod sig ikke skræmme. „Jeg er din Ven, Mester," hviskede han indtrængende: „hvis jeg skaffer Hjælp, vil Du saa tage imod den?" — Nazareneren saa ikke op og gjorde intet Tegn . . . Mændene i Toget trængte ind paa Ben Hur: Det er ogsaa en af dem! grib ham! slaa ham ned!" blev der raabt.

Med et vældigt Ryk rev han sig løs fra de Hænder, som allerede havde Tag i ham, og brød ud af Kredsen. Hans Underkjortel beholdt Soldaterne; selv undslap han, halvnøgen, i Kløftens Mørke.

Han hentede sin Kappe og sit Hovedklæde henne paa Havemuren, skyndte sig til Herberget, fik sin Hest, og red ud til Teltene, hvor hans Moder og Søster boede. Næste Morgen tidlig vilde han opsøge Nazareneren . . . Han anede ikke, at denne allerede samme Nat var blevet ført frem for Annas og forhørt.

Tung om Hjertet lagde Ben Hur sig til Ro. Atter og atter sagde han sig selv, at det jødiske Kongerige, han havde drømt om, var og blev vist kun en Drøm. Og han kunde ikke sove . . .

XIV.

Næste Morgen ved den anden Time kom to Mænd ridende i skarpt Trav ud til Ben Hurs Telt ved Kidron og forlangte at faa ham i Tale. Han var ikke staaet op endnu, men lod dem komme ind alligevel.

„Fred med eder", sagde han, da han saa, at det var to Befalingsmænd fra hans galilæiske Legioner. „Sæt Jer!"

„Nej," svarede den ældste af dem kort, „her er ikke Tid til at sidde ned og betænke sig, — faa dør Nazareneren imedens! Skynd Dig op, Søn af Juda Stamme, og følg med. Dommen er fældet, Korset er i Stand!"

Han stirrede paa dem. „Korset?" stammede han . . .

„De tog ham til Fange og dømte ham i Nat, og hen ad Morgenen til førte de ham for Pilatus. To Gange erklærede Landshøvdingen ham for uskyldig; tilsidst sagde han: „Jeg har ingen Skyld i, at denne retfærdiges Blod udgydes." De svarede . . ."

„Hvem svarede?"

„De — Præsterne, Folket, — de svarede: Hans Blod komme over os og vore Børn!"

„Hellige Fader Abraham!" udbrød Ben Hur i stor Sindsbevægelse: „en Romer er mildere mod en Israelit end hans egne Landsmænd! . . . Sæt — sæt, han er Guds Søn — —! Naa men . . . her er ingen Tid at give bort! nu maa der kæmpes!"

Han klappede i Hænderne. — „Hestene frem! hurtigt!" raabte han til den arabiske Tjener, som viste sig i Telt-Døren. „Amrah maa skaffe mig noget Tøj; tag mig mit Sværd! . . . Tiden er kommen til at dø for Israel, Venner! Vent et Øjeblik udenfor, saa kommer jeg."

Han klædte sig paa, fik en Bid Brød og en Slurk Vin, — og et Øjeblik efter var de undervejs.

„Hvad skal vi først?" spurgte den ene af Mændene.

„Se at faa samlet vor Legion."

„Vor Legion? . . . Herre, — vi er vist de eneste, der er blevet Dig tro. De andre er gaaet over til Præsterne."

Ben Hur saa bestyrtet paa dem . . . Og saa hørte han igen i Tankerne de besynderlige Ord: „Skulde jeg ikke tømme den Kalk, som min Fader har skænket for mig?" — Han sagde til sig selv: „Hans Død kan ikke afvendes, lige fra første Færd er han gaaet den frivillig i Møde! Og hvis saa er, hvis det er Guds Villie saadan, hvad formaar saa en anden at udrette?"

Galilæernes Frafald havde gjort alle hans Planer til intet; var det ikke besynderligt, at de var faldet fra netop nu? Maaske alt hans Slid og Slæb, alle hans Ofre af Tid og Penge havde været imod Guds Villie! . . . Det gøs i ham, — han tog fast om Tøjlerne, og sagde kun: „Kom, Brødre! . . . Til Golgatha!"

De traf paa ophidsede Folkehobe, der ligeledes hastede i sydlig Retning. Alverden lod til at være paa Benene rundt om . . . De hørte, at man vilde kunne møde Toget med den dødsdømte henne i Nærheden af Herodes' Taarne, og skyndte sig derhen. I Dalen nedenfor Hesekia-Dammen blev Trængslen saa stor, at de var nødt til at staa af Hestene. De søgte ind bag Hjørnet af et Hus, og stod saa der og ventede.

Der gik en halv, der gik en hel Time. Uafbrudt bølgede Menneskesværmen forbi! Der var Jøder fra Lybien, fra Ægypten, fra Rom, fra Øerne i Havet, Repræsentanter for alle Israels Stammer, til Fods, til Hest, paa Kameler, i Bærestole, forskelligt klædte og dog ens i Udseende. Alle hastede de sanselløst af Sted, — for at se en stakkels Nazarener dø som Forbryder! Desuden var der Tusinder af Ikke-Jøder, Tusinder, som hadede og foragtede Jøderne: Grækere, Romere, Arabere, Syrere, Ægyptere, Indere — det saa ud, som om den ganske Jords Befolkning vilde have Udsendinge til Stede ved Korsfæstelsen. Ogsaa Ikke-Jøderne hastede spændt og tavse af Sted. Der laa en underlig Stilhed over den vældige Sværm, — kun afbrudt nu og da af Udraab, Heste-Stampen eller Vaabenklirren.

Men saa rejste der sig pludselig et stort Skrig langt borte, henne i Retning af Taarnene. „Hør! der er de!" sagde den ene af Ben Hurs Ledsagere.

Nærmere og nærmere kom Larmen; det var, som den fik Luften til at ryste . . . Pludselig fik Ben Hur Øje paa Simonides, der blev baaret i sin Lænestol af Tjenere. Esther gik ved Siden af ham; lige bagved dem kom en lukket Bærestol.

„Fred være med Dig, Simonides, og med Dig, Esther!" hilste Ben Hur. „Kom herhen og lad Toget passere forbi!"

„Tal med Balthasar, han er der i Bærestolen!" sagde Simonides.

Ben Hur slog Bærestolens Forhæng til Side, — Ægypteren laa derinde næsten som død . . . „Kan vi se ham herfra?" spurgte han med svag Stemme.

„Nazareneren? Ja, han maa komme forbi os i blot et Par Skridts Afstand."

Man ventede omme bag Hjørnet af Huset. Der blev næsten ikke talt. Balthasar var blevet løftet op i siddende Stilling inde i Bærestolen; en Tjener stod og støttede ham. Esther og Ben Hur blev hos Simonides.

Folk blev ved at myldre forbi. Larmen nærmede sig — skingrende, øredøvende. Og endelig kom Toget.

Forrest en Flok hylende Drenge, der skreg: „Jødernes Konge! Plads for Jødernes Konge!" — Saa fulgte en Afdeling Soldater i fuld Udrustning, marscherende taktfast og ligegyldigt. — Og saa kom Nazareneren!

Han lod til at være halvdød allerede; ved hvert Skridt saa det ud, som han skulde synke om. Om Halsen havde han et Reb, hvori der hang et Brædt med en Indskrift. Hans bare Fødder satte blodige Spor paa Vejens Sten; en itureven Kjortel hang løst over hans Underklædning; en Tornekrone var trykket ham om Hovedet: der piblede Blod ned over Ansigtet, Haaret var sammenklistret af Blod. Huden (hvor man da kunde se den) var gennemsigtigt bleg. Et Steds inde i Byen maatte han være sunket om under det tunge Kors, som han ellers, efter dødsdømtes Skik, selv skulde have baaret ud til Retterstedet; nu bar en anden det for ham. Fire Soldater værnede ham mod Folkets Raseri; alligevel blev han nu og da slaaet, og man spyttede paa ham. Han gav ikke en Lyd fra sig, saa ikke op. Saadan passerede han forbi. Esther havde bøjet Hovedet ned mod Faderens Skulder; Simonides rystede over hele Legemet; Ben Hur udbrød fortvivlet: „Aa min Gud, min Gud!" . . . Havde Nazareneren hørt hans Udbrud? han saa op og hen paa den lille Gruppe — med et Blik, der hvilte paa dem et Øjeblik som en stille Velsignelse.

„Hvor er dine Legioner?" spurgte Simonides, der ligesom vaagnede op af en Bedøvelse.

„Gaaet over til Annas."

„Saa er alt tabt! Han maa dø!" — Og Simonides bøjede sønderknust Hovedet. Han havde taget Del med Liv og Sjæl i Ben Hurs Bestræbelser . . . og saa nu alle sine Forhaabninger vejret hen!

Bag efter Nazareneren kom to Mænd, der ligeledes slæbte paa Kors. — „Hvad er det for to?" spurgte Ben Hur Galiæerne . . . De svarede: „Et Par Forbrydere, som skal dø sammen med Nazareneren."

Den næste i Optoget var det Aars Ypperstepræst, smykket med alle Tegn paa sin Værdighed og omgiven af Tempelvagten. Saa kom, efter Rang, det høje Raad og en Mængde Præster i lange, hvide Klæder, med spraglede, foldede Skærf.

„Annas' Svigersøn!" sagde Ben Hur og pegede paa Ypperstepræsten.

„Kaiphas! — ja jeg kender ham," svarede Simonides. Et Øjeblik efter tilføjede han: „Og nu er jeg vis paa, at han der med Brædtet om Halsen er, hvad Indskriften forkynder: „Jødernes Konge". En almindelig Forbryder har aldrig haft saadant et Følge. Se, hele Jerusalem, hele Israel følger ham! Og Ypperstepræstens Ephod med Purpur-Granatæblerne og Guldklokkerne, som ikke har været set paa offenlig Vej, siden Judæa drog ud for at tage mod Macedonieren, — alt, alt beviser, at Nazareneren maa være Konge!" — — Han gjorde igen et lille Ophold, og sagde saa i en anden Tone: „Men nu kommer Udskudet inde fra Jerusalem, — vi maa videre! Sig det til Balthasar."

Esther pegede frem for sig og spurgte: „Hvem er de Kvinder der, som græder saadan?"

Der var fire. Den ene gik og støttede sig til en Mand, som lignede Nazareneren en Del. — Ben Hur svarede:

„Manden der er Nazarenerens kæreste Discipel. Hun, som støtter sig til ham, er Maria, Mesterens Moder; de andre er Kvinder fra Galilæa, der har tjent ham."

„Kom! kom!" gentog Simonides; „lad os se at komme af Sted!"

Ben Hur hørte det ikke. Han stod og saa ud over den ophidsede Folkesværm, han mindedes Nazarenerens Mildhed og hvor stor Taknemlighed han selv skyldte ham: var det virkeligt ikke muligt at frelse ham? Blot han, Ben Hur, havde passet bedre paa sine Galilæere: saa var de nok blevet ham tro! Men endnu — endnu lod der sig udrette noget! Et rask Udfald — og man kunde sprænge Eskorten fra hinanden! Et modigt Opraab til Kamp for Folkets Befrielse — og man maatte kunne samle Israel! Men hvert Minut var kostbart. „Abrahams Gud! hjælp! hjælp!"

Pludselig fik han Øje paa nogle Galilæere, og for hen til dem: „Kom!" raabte han, „kom her hen! jeg maa tale med Jer!"

De fulgte med ham hen bag om Huset; og han sagde: „I har taget mod Vaaben af mig og lovet at ville kæmpe for Friheden og Kongen, som skulde komme! Sværdene har I hos Jer; nu er Øjeblikket der til at bruge dem! Skynd Jer at faa samlet jere Kammerater: jeg venter Jer ved Retterstedet paa Golgatha. Hurtigt! Nazareneren er Kongen, med ham dør Friheden!"

De saa paa ham — og rørte sig ikke af Pletten.

„Hvad venter I efter? Skynd Jer!"

Da svarede en af dem: „Søn af Juda Stamme" (andet Navn vidste de ikke til ham), „Du er blevet ført bag Lyset! Nazareneren er ikke Kongen, der er ingen Konges Aand i ham. Vi var med ved hans Indtog i Jerusalem, vi saa ham i Templet, — han gik sin Vej og forsmaaede Davids Trone. Nej, han er ikke Kongen, og Galilæa holder ikke med ham. Lad ham dø Døden! Men dine Sværd har vi, Søn af Juda Stamme, og vi — og Galilæa med os — er rede til at drage dem til Kamp for Friheden. Er det den, Du vil kæmpe for, saa skal vi møde Dig ved Korset!" — — —

Ben Hur stod forvirret, raadvild; han vidste ikke, hvad han skulde tro, han vidste ikke, hvad Beslutning han skulde tage. — — „Kom! kom nu!" kaldte i det samme Simonides for fjerde Gang; „vi maa af Sted!"

Villieløs fulgte han bagefter Lænestolen og Bærestolen. Esther gik ved hans Side.

XV.

Da man kom op til Korsfæstelses-Stedet, paatog Ben Hur sig at skaffe dem, han havde med sig, en Plads, hvorfra de kunde se. Hvordan han bar sig ad med at bane sig Vej i Trængslen eller hvad Tid det tog, anede han ikke selv bagefter. Frem kom de. Og der, hvor de gjorde Holdt, kunde de se alt tydeligt . . . Toppen af Golgatha havde Form som en Hjernestal; Jorden var tør, støvet, uden Spor af Plantevækst, med mindre man vilde regne for Plantevækst et Par usle Ysop-Stængler, der stod. Retterstedet var lige paa Højens øverste Punkt; en Trup romerske Soldater, under en Høvedsmands Kommando, holdt Menneske-Muren tilbage, som omgav Pladsen . . . Ben Hur og hans Følge var naaet hen i første Række der. Han saa sig om: saa langt Blikket rakte — ikke en aaben Plet, ingen Klippe, ikke den mindste Smule Grønt at se, bare Ansigter og atter Ansigter i Tusindvis, i Hundredtusindvis! . . . Oppe paa Højen, synlig for alle, stod Ypperstepræsten i sin prægtige Embedsdragt. Endnu højere, lige paa den øverste Spids af Højen, — Nazareneren, sammensunken, lidende, tavs! En af Soldaterne havde moret sig selv og andre med at give ham et Rør i Haanden, — det skulde forestille Scepter! Raab, Latter, Eder, Forbandelser slog som en Brænding op om ham, — alles Blik søgte kun h a m. Ogsaa Ben Hur stirrede ufravendt paa ham, og der kom en besynderlig, blid Stemning over ham, medens han stod og saa og saa. Døden syntes ham ikke frygtelig længer, snarere som en kær Ven, — og han begyndte at forstaa, at Balthasar dog havde haft Ret, naar han havde sat Nazarenerens Gerning i at føre Sjælene til et rigt og evigt Liv, — og han mindedes, hvad han mer end en Gang havde hørt Nazareneren sige: „Jeg er Opstandelsen og Livet!" . . . Han stirrede op paa den ensomme Skikkelse der højt oppe: „Hvem er Opstandelsen — hvem er Livet?" tænkte han. „Du?!"

Han vaktes af nogle dumpe Hammerslag, — Soldater og Handværksfolk var i Færd med at gøre Korsene rede. Hullerne, hvori de skulde rejses, var allerede gravede . . . Ypperstepræsten sagde til Høvedsmanden: „Se at faa dem til at skynde sig! De dødsdømte skal være døde og begravede før Solnedgang, ellers bliver det ganske Land urent. Saadan staar der i Loven!"

En Soldat, der lod til at være mildere stemt, traadte hen og bød Nazareneren Drikke: han sagde Nej . . . En anden Soldat traadte til og tog Brædtet af ham, og gik hen og slog det fast paa den øverste Ende af Korset . . . Dermed var Forberedelserne til Ende.

„Korset er i Orden!" sagde Høvedsmanden til Ypperstepræsten. — Denne svarede: „Gudsbespotteren først! „Guds Søn" skulde jo kunde frelse sig selv: lad os se en Gang!"

Der blev uhyggeligt stille. Nu kom det forfærdelige — de tre dødsdømte skulde nagles fast til Korsene. I det Øjeblik Soldaterne lagde Haand paa Nazareneren, gik der et Gys gennem mange: det var, som om Luften omkring dem pludselig blev isnende kold. „Aa, Fader!" sagde Esther og trykkede sig ind til Simonides. Og han, der mindedes de Pinsler, han selv i sin Tid havde maattet lide, skjulte hendes Ansigt ved sit Bryst og sagde: „Se ikke op, mit Barn, se ikke op!" — Saa vendte han sig om til Ben Hur og tilføjede: „Søn af Hur! hvis Jehovah nu ikke udstrækker sin Haand, saa er Israel, saa er vi fortabte!"

„Det er Nazarenerens Villie saadan! det er Guds Villie!" mumlede Ben Hur. „Vi kan intet udrette, — blot se til!"

Imidlertid havde Soldaterne revet Klæderne af Nazareneren, saa han stod nøgen for Folket. Man saa de blodige Strimer af Hudsletningen, som han havde gennemgaaet om Morgenen . . . Pludselig blev han kastet om og strakt ud paa Korset. De trak hans Arme ud oven paa dets Sidegrene, de tog Søm frem, — et Par dumpe Hammerslag: og de spinkleHaandflader var gennemborede! Saa bragte de hans Knæ i saadan en Stilling, at Fodbladene kom til at støtte mod Korsets Træ, lagde derefter den ene Fod over den anden, og huggede Naglerne tværs igennem Fødderne. Forfærdelige Hammerslag! selv dem, der ikke kunde høre Lyden, men bare gættede sig til den af Bøddelknægtens Arm-Bevægelser, — selv d e m foer det igennem. Men Slagtofret hverken klagede sig eller bad . . .

„Hvad Vej skal han se?" spurgte en af Soldaterne.

„Over mod Templet!" svarede Ypperstepræsten. „Han skal i sin Dødsstund kunne se den hellige Bygning, som han har vanhelliget."

Soldaterne løftede Korset op med samt dets Byrde og bar det hen til Stedet, hvor det skulde rejses. Der satte de det ned i Jorden. Ved de blodbryppende Hænder hang Nazarenerens Legeme deroppe mellem Himmel og Jord. Og endnu vaandede han sig ikke . . .

Med vilde Hyl hilste man Korset, nu da alle kunde se det; og de, der stod nær nok, fik travlt med at stave sig til, hvad der stod skrevet paa Brædtet. Da de havde læst det, meddelte de det til dem, som stod bagved; Ordene gik fra Mund til Mund; og fra hele den vældige Menneskemasse lød det haanske Raab: „Hil Dig, Jødernes Konge! Hil Jødernes Konge!"

Ypperstepræsten havde gjort Indsigelse mod, at der kom til at staa de Ord, men Indsigelsen var ikke bleven taget til Følge. Med Titlen over sit Hoved saa den døende Konge ind mod den utaknemlige By . . .

Det havde været Solskin; Bjergene, Byen, dens Paladser, dens Taarne havde funkled i dets Glans. Men nu lagde der sig med ét som en Skumring over Jorden, — først ganske svag, som naar det lakker ad Tusmørketid, . . . men saa blev Mørket tættere og tættere. Folk skudsede, mange saa ængsteligt op til Himlen. Simonides beroligede Esther: „Det er kun Taage", sagde han, „det vil snart være over!" Men Ben Hur tænkte anderledes. „Nej", sagde han ved sig selv, „det er ikke Taage, det er Luftens Aander, Profeterne og de hellige, som tilhyller Solen, for at Naturen ikke skal se det frygtelige Syn." Og han traadte hen til Balthasar og rørte med sin Haand ved hans Skulder: „Vise Ægypter", sagde han, „Du havde Ret. Nazareneren var Guds Søn!"

Balthasar svarede med svag Røst — Ben Hur maatte bøje sig helt ned for at høre — : „Jeg saa ham som Barn, skulde jeg ikke have forstaaet ham før Du? Aa, at jeg har maattet opleve denne Dag! Gid jeg var død forinden, som Melchior og Kaspar!" . . .

Det var meget mørkt nu. Men Bøddelknægtene holdt ikke inde med deres blodige Arbejde: efter hinanden blev de to Forbrydere naglet fast, og derefter blev Korsene rejst, hvorpaa de hang. Saa blev Soldaterne, der hidtil havde slaaet Kreds om Korsene, trukket bort, Folkehoben væltede frem, puffede og skubbede sig frem. Og Nazareneren blev tildænget med Haansord og Bespottelser. „Haha! er Du Jødernes Konge, saa stig ned fra Korset!" raabte en. Og en anden skreg: „Hej Du, som kan rive Guds Tempel ned og bygge det op igen paa tre Dage, hjælp nu Dig selv!" — „Ja", raabte en tredie, „dersom han nu kan stige ned til os, saa vil vi tro paa ham." . . .

Mørket varede ved. Esther var angst og vilde hjem. Men Simonides hørte ikke paa hende. Da der var gaaet en Times Tid, og Skimlen omkring Korset begyndte at tyndes lidt, lod han sig bære nærmere derhen ad. Fra det Sted kunde man dunkelt skimte Nazarenerens Skikkelse, og man kunde høre alt, hvad der blev sagt . . . Iøvrigt gik den anden Time, som den første var gaaet, med Bespottelser og haanlig Latter. Kun en Gang sagde Nazareneren et Par Ord. Nogle Kvinder var naa't frem og laa paa Knæ i Nærheden af Korset. Blandt dem havde han genkendt sin Moder og den Discipel, som var ham kæreste. „Kvinde", sagde han, „se, det er din Søn!" Og til Discipelen sagde han: „Se — det er din Moder!"

Den tredie Time begyndte. Der var endnu fuldt af Folk paa og om Højen; men der begyndte at falde Ro over dem, man hørte ikke saa mange Raab og Skældsord som før. De fleste gik stille forbi Korsene og bare saa flygtigt op efter de korsfæstede. Soldaterne, der for lidt siden havde kastet Tærninger om de dødsdømtes Tøj, stod tavse, i Geled, under Høvedsmandens Kommando. Naar Nazareneren sukkede eller i Smerte bevægede Hovedet, lyttede de spændt. Bagved Soldaterne havde Præsterne slottet sig om Ypperstepræsten. Der blev talt, hviskende og ængsteligt, om det underlige Mørke: var det en almindelig Solformørkelse? Og ogsaa de vogtede spændt paa hver en Bevægelse, Nazareneren gjorde . . .

Det var omtrent midt i den tredie Time. En Sværm af Byens raaeste Udskud havde trængt sig frem til det mellemste Kors. Og igen lød det: „Her har vi Jødernes ny Konge! . . . Hil Dig, Jødernes Konge! . . . Kom her ned, om Du er Guds Søn!" — Den ene af de korsfæstede Forbrydere greb Ordene og gentog i sin Pine: „Hvis Du er Guds Søn, saa hjælp Dig selv og os!" . . . Sværmen lo af hans Ord, som havde han sagt noget meget vittigt. Men saa talte den anden af de korsfæstede Forbrydere og irettesatte sin Lidelsesfælle: „Os gaar det efter Fortjeneste; men han der har intet ondt gjort." Og han sagde til Nazareneren: „Herre, tænk paa mig, naar Du kommer i dit Rige!"

Det gav et Sæt i Simonides. „Naar Du kommer i dit Rige!" Det var jo det, han evig og altid havde tvivlet om, det, han og Balthasar saa ofte havde trættedes om! „Hørte Du?" spurgte Ben Hur. „Saa kan Riget jo alligevel ikke være af denne Verden!"

„Tys! han taler!"

Og de hørte tydeligt disse Ord: „Sandelig siger jeg Dig, i Dag skal Du være med mig i Paradis!"

Simonides lyttede, om Nazareneren vilde sige mere . . . Saa foldede han stille Hænderne og gentog hen for sig: „I Paradis!" . . .

Nazarenerens Aandedræt blev svagere og svagere; Dødskampen lod til at skulle begynde. Kun tre Timer paa Korset, og allerede lige ved at dø! Efterretningen gik fra Mund til Mund. Der blev ganske stille. Luften var blevet trykkende hed og som svangret med Os. Saa tavse stod Folk, at man gerne kunde have troet, der slet ingen var. Da lød pludselig ned fra Korset en vemodig Klage:

„Min Gud! min Gud! hvorfor har Du forladt mig?" . . .

Soldaterne havde bragt med sig en Krukke med Vin og Vand samt en Svamp. Ben Hur stod tæt derved. Dyppede man Svampen i hin Vædske, som var blevet til en Slags Eddike, og satte man saa Svampen paa et Rør, maatte man kunne skaffe den døende lidt Lindring. Det var faldet Ben Hur ind, bedst som han mindedes, hvorledes den korsfæstede i sin Tid havde rakt ham en Læstedrik derovre ved Brønden i Nazareth . . . I det samme raabte Nazareneren: „Jeg tørster!" — Ben Hur greb Svampen, dyppede den ned i Krukken, stak den paa Enden af et Rør, og løb hen mod Korset . . .

„Hold ham! hold paa ham!" skreg nogle i Sværmen.

Han brød sig ikke om Raabene; han kom hen til Korset og rakte Svampen op mod Nazarenerens Mund . . .

For silde! Den korsfæstedes Øjne var ved at briste, langsomt sænkedes hans Hoved ned mod Brystet. Som med en sidste, yderste Anstrengelse talte han endnu enGang: „Det er fuldbragt! . . . Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand! . . ."

Og saa gik der som en Sitren gennem hele hans Legeme . . .

Ben Hur vendte tilbage til dem, han var sammen med, og sagde: „Det er forbi; han er død!"

Som en Løbeild for Efterretningen rundt i Folkestimlen. Der blev ikke talt højt, bare hvisket disse tre Ord: „Han er død!" Det var det hele. Folket havde faaet sit Ønske opfyldt, — — og alligevel stod man og saa' saa underlig betænkeligt paa hinanden.

Bedst, som man saa stod, begyndte Jorden at ryste og at gynge under en. Alles Blik søgte op mod Korsene. Det saa ud, som de svajede, — undertiden var det, som om det mellemste Kors løftede sig med sin Byrde helt op mod Skyerne. Og over alle dem, som havde spottet og slaaet og spyttet paa Nazareneren, over alle dem, som havde skraalet med paa Raabet: „Korsfæst ham! Korsfæst ham!" eller som som i deres stille Sind havde ønsket hans Død, — over dem alle kom der en Angst, som om de var Skyld i, hvad her var sket, og som om Straffen nu hang over deres Hoveder. Rundt om gav man sig til at løbe — løb, som det galdt Livet, — hastede af Sted, til Fods, til Hest, paa Kameler, i Vogne. Men Jordens Rystelse og Gyngen var efter dem; den væltede dem omkuld, den kyste dem med underjordisk Larm og Sprængning af Klipper og Lukken op for Gravene. Og de slog sig for Brystet og skreg af Angst. Indenbys og Fremmede, Præster og Lægfolk, Tiggere og Sadducæere og Farisæere tumlede hulter til bulter. Her spurgtes ikke om Rang: om det saa var Ypperstepræsten, saa trimlede han om, og hans Embedsdragt tilsmudsedes, og de smaa Guldklokker fyldtes med Sand, og hans Mund med Støv . . . (Slutter.)